

NEEM DE TIJD

De tijd vliegt. En ook al hebben we geen vleugels, wij vliegen mee. Soms kijken we even om. Misschien met droefheid om het gedane, om wat ons is overkomen. Misschien bezorgd over een president die maar raak twittert, over deze aarde die het slachtoffer dreigt te worden van menselijke hebzucht, over de kloof tussen arm en rijk die wereldwijd en ook hier in de stad steeds groter wordt. Maar misschien ook dankbaar om mooie momenten, je wordt er blij van als je daaraan terugdenkt, het stemt misschien tot dankbaarheid. De tijd neemt ons mee of we willen of niet. En steeds in een wisselend tempo. Als je je eenzaam voelt kruipt de tijd als een slak, maar tegelijkertijd lijken dagen, weken, maanden en jaren steeds sneller voorbij te schieten. Vannacht zet de tijd ons in een nieuw jaar. Dan staat even de tijd stil. Het is zo'n moment om terug te kijken en om met hoop, verwachting en wellicht ook zorg vooruit te blikken.

De Schrift heeft een eigen opvatting van tijd en van geschiedenis. De verhalen die we erin lezen spelen zich af in een ver verleden. Maar ze zijn niet opgeschreven om ons te vertellen wat er toen, ooit is gebeurd. Heel wat van die verhalen zijn naar alle waarschijnlijkheid nooit zo gebeurd. Daar gaat het ook niet om. De verhalen willen ons vertellen hoe het altijd gaat met mensen. Het zijn verhalen van alle tijden. En ze roepen niet alleen herkenning op, zo van 'ja, ik ken dat, zo gaat het nog steeds', maar ze proberen ook richting te geven. Ook al spelen die verhalen in een ver verleden, in feite gaan ze over onze toekomst, wijzen ze de weg naar een toekomst. Die toekomst is ook ver weg. Dat wordt de tijd dat recht wordt gedaan aan alle mensen, dat er vrede is, een woonplaats voor iedereen, geen mensen meer op de vlucht voor mensen. Zoiets als een hemel op aarde, of, zoals we dat op kerstavond vierden, dat de hemel de aarde ontmoet.

Dat zou je een mooie droom kunnen noemen, misschien brutaalweg ook wel een zoethoudertje, maar zo is het toch niet. Als je eenmaal met die verhalen vertrouwd bent, dan krijgen ze iets onontkoombars, ze zijn niet vrijblijvend, ze willen iets van je, met je. En soms lijkt het alsof je daar nauwelijks de tijd voor krijgt, dan lijkt er haast bij te zijn. 'De tijd is vol', roept Johannes de Doper en Jezus zegt het hem later met andere woorden na: 'Het uur is gekomen'. Ze zeggen zoiets als 'het is de hoogste tijd'. 'Keer je leven om', voegt Johannes daar aan toe. Dan klinkt het alsof we helemaal verkeerd bezig zijn en het nu heel schuldbewust anders moeten gaan doen.

Toch bedoelen Johannes de Doper en Jezus ons niet een schuldbewustzijn aan te praten. 'De tijd is vol' mag je ook verstaan als 'dit is de kans van je leven'. In allerlei toonaarden en met grote vasthoudendheid vertellen de schriftverhalen van het machtige visioen van een nieuwe hemel, een nieuwe aarde, tegen alle cynisme en onwaarschijnlijkheid in. Dat wantrouwen is begrijpelijk, want inderdaad, het is nog lang nog niet zover, zo vol is de tijd nu ook weer niet. Maar laten we ons er maar in oefenen om die Schriftverhalen bij ons binnen te laten komen. Daar soms ook de tijd voor nemen. Dat ze tot ons doordringen. Dat we ons en onze omgeving, onze zorgen, onze blijdschap, ons leven erin herkennen en dat ze ons de weg wijzen hoe we verder kunnen gaan. Een toekomst schilderen waarin we willen geloven en waarheen we op weg willen gaan. 'Een zee van dromen gaat in mij tekeer', zingen we hier wel eens. Dat we de moed hebben om zo nu en dan met die dromen in zee te gaan, weten wat ons te doen staat.